

16 Αυγούστου 2015

Δεν θα πρέπει επιτέλους ν' αρχίσουμε να ζούμε χριστιανικά;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Η απουσία του αυτονόητου

Όσοι έχουν την άνεση και την ικανότητα να παρατηρούν το γύρω τους κόσμο, διαπιστώνουν την ανάπτυξη της επιστήμης, της πληροφορίας, της επικοινωνίας. Η ταχύτητα, σ' όλα τα επίπεδα, χαρακτηρίζει την εποχή μας.

Ωστόσο είναι εμφανής η σύγχυση, η απουσία του αυτονόητου. Φαίνεται πως μια

άλλη λογική κυριαρχεί γύρω μας, προσπαθώντας να μας πείσει για την ορθότητά της. Κι αν οι χριστιανοί ήταν όντως το φως και το άλας του κόσμου, τότε θα υπήρχε ελπίδα. Αλλά τώρα ζούμε τη σύγχυση και την απουσία του αυτονόητου και στους εκκλησιαστικούς χώρους.

Δεν είναι αυτονόητο ότι όσοι πιστεύουν στο Χριστό και το Ευαγγέλιό Του:

Αγαπούν το Θεό πάνω απ' όλα, ακόμη και πάνω από τους γονείς, συζύγους, παιδιά, πρόσωπα αγαπημένα.

Μετανοούν ειλικρινά και θέλουν να ζήσουν στη ζωή τους τη ζωή του Χριστού με την εφαρμογή των εντολών Του κι όχι για να νιώθουν ωραία.

Εκκλησιάζονται για να εκφράσουν ότι αποτελούν το σώμα του Χριστού και γι' αυτό γνωρίζονται μεταξύ τους και αγαπιώνται.

Συνεχίζουν τη σχέση μεταξύ τους και μετά τη Λειτουργία στην καθημερινότητα.

Δεν απελπίζονται στις δοκιμασίες της ζωής τους αλλά βλέπουν το σχέδιο του ουράνιου Πατέρα γι' αυτούς ως αγάπη.

Εξαρτούν την ειρήνη της καρδιάς τους από την ουσιαστική σχέση τους με το Θεό και τους ανθρώπους κι όχι από «μεθόδους ψυχικής ηρεμίας».

Προσεύχονται καθημερινά ως επιθυμία σχέσης με το Χριστό κι όχι μόνο όταν έχουν πρόβλημα.

Συμφιλιώνονται με όσους έχουν συγκρουστεί και ζητούν συγγνώμη, ακόμα κι όταν αδικούνται.

Ενδιαφέρονται για τα κοινά και τους ανθρώπους κι όχι μόνο για τον εαυτό τους και τους δικούς τους.

Προσεύχονται για τον κόσμο, συμμετέχοντας στον πόνο και την πορεία του.

Έχουν πνεύμα υπακοής, ταπείνωσης, πραότητας.

Συνειδητοποιούν τι σημαίνει να είσαι μέλος της Εκκλησίας, παιδί του Θεού, αληθινός Χριστιανός.

Γνωρίζουν την Αλήθεια που ελευθερώνει και την Αγάπη που ζωογονεί.

Είναι έτοιμοι να θυσιάσουν για το Χριστό και τους αδελφούς Του κόπο, χρόνο, υλικά αγαθά, ακόμη και τον εαυτό τους.

Γνωρίζουν, τέλος, ότι τον τελευταίο λόγο στη ζωή μας δεν τον έχει ο μέσα μας θάνατος, η κρυπτόμενη στην ύπαρξή μας αμαρτία ούτε, βέβαια, οι κακοί άνθρωποι, αλλά ο Χριστός ως Θεάνθρωπος - νικητής του θανάτου.

Αλήθεια, δεν θα πρέπει επιτέλους ν' αρχίσουμε να ζούμε χριστιανικά; Δεν είναι άδικο για τον εαυτό μας να περνούν τα χρόνια της ζωής μας ανυποψίαστα για την ομορφιά και τη χαρά της αιώνιας Ζωής που αρχίζει από τώρα;

Βέβαια, η αλλαγή δεν έρχεται με διανοητικούς συλλογισμούς, αλλά με την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά που θέλει και προβληματίζεται και αναζητά.

«Θεέ μου, Συ που γνωρίζεις το καθετί και που η αγάπη Σου ξεπερνάει τα ανθρώπινα μέτρα, πάρε τη ζωή μου στα χέρια Σου, κάνε αυτό που εγώ θα ήθελα τόσο πολύ να κάνω αλλά δεν μπορώ». (Μητροπολίτης Antony Bloom)

«Κύριε, ασθενής ειμι. Σύ οΐδας τοῦτο. Μετά φόβου ἐκζητῶ τάς πρός Σέ ὁδούς. Μή ὑπερίδης με· μή ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ ἐν τῇ πτώσει μου . Γενοῦ ἐγγύς ἐμοῦ, τοῦ μηδαμινοῦ, ἀλλά διψῶντός Σε. Σκήνωσον ἐμοί καί ποιήσον Σύ Αὐτός ἐν ἐμοί πᾶν ὅ,τι ἐνετείλω ἡμῖν. Ποίησόν με Σόν ἐν ἀγάπῃ ἀσαλεύτῳ¹ εἰς αἰῶνας αἰώνων». (Αρχιμ. Σωφρόνιος του Essex)

Πηγή: isagiastriados.com